

МАРИНІВІЧ Мирослав Франкович (04. 01. 1949, с. Комаровичі Старосамбір. р-ну Львів. обл.) — учасник правозахисного руху, релігієзнавець. Премії ім. В. Марченка (1995), Укр. асоц. незалеж. твор. інтелігенції ім. В. Стуса (2009). Ордени «За мужність» 1-го ступеня (2006), Свободи (2008), князя Ярослава Мудрого 5-го ступ. (2017). Закін. Львів. політех. інститут (1972). Під час навч. критикував рад. політику, через що потрапив під нагляд КДБ. Від 1974 працював тех. ред. ж. «Початкова школа» та у видавництві «Техніка» (обидва — Київ), звідки його звільнили за вказівкою з КДБ. У листопаді 1976 разом із [М. Матусевичем](#) став одним із чл.-засн. Укр. Гельсин. групи. За правозахисну діяльність неодноразово затримувався міліцією, зазнавав залякувань і погроз. У березні 1977 на вечорі пам'яті Т. Шевченка у Київ. філармонії несподівано вийшов на сцену із М. Матусевичем й ініціював самодіял. спів «Заповіту». 23 квітня того ж року заарешт., 27 березня 1978 за звинуваченням у проведенні антирад. агітації і пропаганди засудж. до 7-ми р. таборів суворого режиму і 5-ти р. заслання. Покарання відбував у Перм. обл. (РФ), брав участь в акціях протесту та голодуваннях. 1978 як в'язня сумління його взяла під свій захист організація «Міжнар. амністія». Від 1984 —

на засланні у Казахстані. У березні 1987 звільнений. Мешкав у м. Дрогобич (Львів. обл.), від 1990 — кор. г. «Галицька зоря». Засн. першої у СРСР групи «Міжнар. амністія» (1991), голова Укр. асоц. «Міжнар. амністія» (1993–98). Стажувався у Центрі з вивчення прав людини Колумбій. університету (США, 1996–97). Від 1997 — директор Інституту релігії і суспільства, від 2000 — віце-дир. із зовн. зв'язків, від 2005 — перший віце-ректор Укр. католич. університету (Львів). Досліджує історію християнства, проблеми релігієзнавства та захисту прав людини.

Основні праці

Україна на полях Святого Письма. Дрогобич, 1989; Спокутування комунізму. Дрогобич, 1989; Євангеліє від юродивого // Сучасність. 1990. № 11; Блиск і вбогість українського правозахисного руху // Там само. 1992. № 12; Україна: дорога через пустелю Х., 1993; Українська ідея і християнство, або Коли гарцюють кольорові коні Апокаліпсису. К., 2003; Ecumenist Analyzes the History and Prospects of Religion in Ukraine. Lviv, 2004; Вибране: У 6 т. Л., 2010.

Рекомендована література

1. В Києві заарештували членів Української Гельсінкської Групи М. Матусевича і М. Маринівича // Свобода. 1977, 26 квіт.;
2. В обороні інж. М. Маринівича і д-ра М. Плахотнюка // Гомін України. 1980, 6 квіт.;
3. Українська Гельсінкська Група. 1978–1982: Док. і мат. Торонто; Балтимор, 1983;
4. Касьянов Г. Незгодні: українська інтелігенція в русі опору 1960–1980-х років. К., 1995;
5. Захаров Б. Нарис історії дисидентського руху в Україні (1956–1987). Х., 2003;
6. A. Fedynsky. Myroslav Marynovych // The Ukrainian Weekly. 2011, 3 July.

В. В. Овсієнко

Бібліографічний опис:

Маринівич Мирослав Франкович / В. В. Овсієнко // *Енциклопедія Сучасної України* [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. — К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2018. — Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-63634>. — Останнє поновлення : 2025.

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України (докладніше).